

anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Eksemplarer af de fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til og Ændring i Lov Nr. 489 af 12. September 1919 om Statens Tjenestemænd.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 142).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Paragraffer 1—11 (se Tillæg C. Sp. 19) samt dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Levnedsmidler m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3081).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Effersøe: Forbud mod at falbyde forfalskede eller fordærvede Levnedsmidler samt offentligt Tilsyn med Tilvirkning og Falbyden af Levnedsmidler er ikke nyt her i Landet; men først i den nyere Tid har man faaet en speciel effektiv Lovgivning herom. Det første Skridt blev gjort ved, at Regeringen i 1879 fremsatte et Lovforslag angaaende Levnedsmidler. Lovforslaget havde imidlertid i flere Aar ingen Fremgang; man frygtede for at skade Produktionen og for en uheldig Indgriben i den frie Konkurrence samt for Udgifterne ved Tilsynet. Der opnaaedes dog efter lange Forhandlinger Enighed om at give Lovforslaget en stærkt begrænset Skikkelse, og saaledes fremkom Loven af 9. April 1891. Denne Lovs Hovedbestemmelse var en

Bemyndigelse i § 1 for Regeringen til at træffe Aftale med et bestaaende analytisk-kemisk Laboratorium om at foretage Undersøgelser og afgive Erklæringer angaaende offentligt falbudte Levnedsmidler efter Paa-krav af Domstolene, Politiet og Sundhedskommissionerne. Loven afhjalp herved en stor Mangel, som hidtil havde klæbet ved Tilsynet med Levnedsmidler, nemlig at det offentlige savnede de fornødne Hjælpe-midler til at bestemme Levnedsmidlernes Tilstand. I øvrigt overlodes det til de kommunale Styrelser hver indenfor sit Omraade ved Hjælp af Sundhedsvedtægterne, ligesom forhen, at tilvejebringe Regler for Levnedsmidlers Salg og Tilvirkning til Salg. Loven var et med stor Varsomhed udført Forsøg; dens stærke Begrænsning viser dette, ligesom ogsaa Bestemmelsen om, at den kun skulde gælde i 3 Aar. Den Bane, man var slaaet ind paa, var imidlertid den rette. Den paagældende Lovgivning er i Tidens Løb blevet opretholdt og udvidet ved flere Love, af hvilke den sidste, den nugældende Lov, er af 18. April 1910. Den omfatter ikke blot Levnedsmidler, saaledes som Loven af 1891 gjorde, men tillige Drikkevand samt Tilvirkning og Salg af forskellige Brugsgenstande, Legetøj o. s. v. Der hjemles Justitsministeren Ret til at fastsætte, hvad der maa udbydes under de forskellige for Levnedsmidler og Nydelsesmidler brugelige Betegnelser.

Der er nu Spørgsmaal om en Revision af Loven af 1910, idet den højtærede Justitsminister har fremsat Forslag til Lov om Levnedsmidler m. m., hvilket Lovforslag er udgaaet af Forhandlinger i en nordisk Kommission, bestaaende af delegerede for Danmark, Norge og Sverige. Jeg hilser med Glæde det stedfundne nordiske Samarbejde og tillader mig at udtale Haabet om et gunstigt Resultat. Lovforslaget betyder en Udvidelse af Levnedsmiddellovgivningen; dets Hovedformaal er at skabe visse ensartede og hensigtsmæssige Bestemmelser angaaende Levnedsmidler m. m., gældende for hele Landet. Det er desuden Tanken, at de paagældende Regler, saa vidt muligt, skal blive de samme i alle de tre nordiske Lande, som har taget Del i den nævnte Kommissions Arbejde. Bestræbelserne for Ensartethed kan jeg ganske give min Støtte i Henhold til, hvad herom er anført i Betænkningen fra Kommissionens danske Delegation. Det vilde formentligt have været heldigt, om man kunde have tilvejebragt en international Levnedsmiddellovgivning. Ønske herom er allerede fremsat 1887 paa den da i Wien afholdte internationale Kongres for